

- **Не зганяй** на дитині свої образи, щоб в старості не їсти гіркий хліб. Бо, що посієш, то і зійде.
- **Не дивися** на його проблеми звисока. Життя дається кожному згідно його сили. Будь упевнений, для дитини його життя важке не менше, ніж для тебе твоє. А може навіть і більше, бо у нього немає досвіду.
- **Не принижуй!**
- **Не забувай**, що час, проведений з дітьми, - інвестиція в їх і твоє майбутнє.
- **Не муч себе**, якщо не можеш зробити щось для дитини. Пам'ятай: для нього зроблено недостатньо, навіть якщо зроблено все.
- Дитина - це не лише плід від твоєї крові і плоті. Це та дорогоцінна чаша, яку Бог дав тобі на якийсь час. **Наповни** цю чашу своєю любов'ю.
- **Навчися** любити інших дітей. Ніколи не роби чужій дитині те, що не хотів би, щоб робили твоєму.
- **Люби** свою дитину успішну і невдачливу, талановиту і так собі, слухняну і норовливу. Спілкуючись з ним, радій, тому що дитина - це свято, яке з тобою не назавжди.

Притча про картоплю.

Одного разу учень запитав у свого духовного наставника: - Вчителю, ти досягнув божественну мудрість. Завжди перебуваєш в стані спокою і безтурботності. Ти не дратуєшся, ні на кого не злишся і не ображаєшся. Навчи, як стати таким же.

- Добре. Спершу приготуй мішок і картоплю. Коли розсердишся на когонебудь або затаїш злобу, напиши ім'я кривдника на картоплині і поклади її в мішок, - повелів мудрець.

- І це все, що треба зробити? – здивовано запитав учень.

- Ні. Цей мішок ти повинен завжди носити з собою. І кожного разу, дратуючись або ображаючись, додавати до нього чергову картоплину.

Учень з легкістю погодився. Пройшов деякий час. Мішок добросовісного юнака поповнювався і незабаром став досить об'ємистим. До того ж, деякі картоплини почали псуватися і видавати неприємний запах. Тоді учень прийшов до свого вчителя з обуренням: - Я вже не можу тягати цю важку смердючу ношу. Запропонуй мені що-небудь інше.

Але мудрий вчитель відповів: - А хіба в душі ти носиш щось інше, коли ображаєшся і злишся на людей? Ти не помічаєш, як кожна образа важким каменем лягає на твою душу. З часом таких каменів стає все більше, під їх гнітом ти і сам задихаєшся, і іншим псуєш життя. Виконуючи мою настанову, ти на собі випробував тяжкість непрощених образ. Думаю, іншим разом ти замислишся, чи потрібний тобі черговий камінь.

Парафіяльний сайт: <http://rkck.opoka.org>

Парафіяльна листівка 94

VI Неділя Звичайна 16.02 - 23.02.2014

Розклад Богослужінь:

Понеділок, Середа, П'ятниця – 8.⁰⁰ год.

Вівторок, Четвер, Субота – 18.⁰⁰ год.

Неділя: 23 лютого 2014 р. – VII Неділя Звичайна

8.⁰⁰ год. – Розарій

8.³⁰ год. – Поклоніння Пресвятим Дарам.

Св. Меса – 9.⁰⁰ і 11.⁰⁰ год.

- 22 лютого – свято Престолу св. Апостола Петра

Катехези: **Субота:** 11.⁰⁰ год. – дорослі.

16.⁰⁰ год. – діти.

Неділя: Молодь після Св. Меси о 11.⁰⁰ год.

Біблейський коментар на VI Неділя Звичайна

Те, чого око не бачило й вухо не чуло ... (1 Кор 2,9)

Смерть Месії на хресті — жоден людський розум не може до кінця цього збагнути. Хіба Він, обіцяний Божий Посланець, не повинен був прийти триумфально, виявляючи царську гідність Володаря світу, і стати на землі царем над царями? Спасіння людства через розп'яття Месії здається абсурдом. Наш людський розум не в змозі досягнути розум Божий.

За Божим задумом, Голгофа не є кінцем, а початком нового мислення. Бог виявив Свою мудрість такою, якою ми її ще не бачили. За Божою мудрістю, найбільшим даром є жертвування самого себе заради інших. Усі наші шляхи Господь розглядає в світлі цієї мудрості. Смерть Христа викликала сум'яття у багатьох, адже перемога через поразку несумісна з людською логікою. Але для тих, хто увірував, мудрість хреста стала основою їхнього духовного життя.

І сьогодні Бог хоче, щоб парадокс хреста зайняв центральне місце в нашому житті. Нам важко досягнути Божу мудрість. Зрозуміти Божий задум можна тільки за допомогою Святого Духа. Тільки Він допомагає нам усвідомити логіку Божественної «нелогічної» любові, заснованої не на інстинкті самозбереження, а на жертвній безкорисливій любові.

Спробуй сьогодні поглянути на свої життєві обставини Божими очима. Знайомство з «тяжкою» людиною може виявитись настільки ж важливим, як і спілкування з відданим другом. Незаплановану вагітність можна сприйняти як запрошення Бога до більшої довіри Йому, а не як зазіхання на твоє особисте життя і свободу. Чим більше ти відкриєшся Святому Духу, тим вільніше Він зможе діяти у твоєму житті.

«Отче, дякую Тобі за хресну жертву Твого Сина заради мого спасіння. Святий Духу, навчи мене мудрості хреста.»

Поведінка дитини в церкві: хто винен і що робити?

Для тих, хто бере до церкви малих дітей, ця проблема є чи не на першому місці за актуальністю. Буває, дитина зовсім не дає слухати Літургію не тільки своїм батькам, а й усім навколо.

Напевне, вам знайома така картина: до церкви прийшла родина з малим хлопчиком. Малюк то стане, то сяде, то з шумом возить по підлозі машинку, то починає голосно проситись у туалет уже вп'яте за годину. Тато щось нервово шепоче пустуніві на вухо, мама раз по раз шарпає його за плечі, навколишні відволікаються і дратуються. Зате зовсім поруч непорушно стоїть біля своєї мами дівчинка того ж віку. Вона чемно повторює все за мамою і ніколи не створює проблем.

То від чого ж залежить поведінка дитини в церкві? І як не дати малому пустуніві зіпсувати недільний ранок усім навколо? Тепер уже ні для кого не секрет, що всі люди народжуються різними. Теорія «tabula rasa», яка твердила, що діти схожі на чисті грифельні дошки, на яких батьки і оточення може написати що завгодно, давно зазнала поразки.

Всі уже чули про різні типи темпераменту. Та чомусь в народі міцно тримається переконання, що все залежить тільки від виховання.

Ні в якому разі не применшуючи значення виховних впливів, психологи твердять: як немає однакових дорослих, так немає і однакових дітей. У цьому легко пересвідчитись, поглянувши на одну досить типову сім'ю. У батьків зростає двоє дітей. Старший Юрко – дитина вкрай неврівноважена і рухлива. Він не може і хвилини встояти на місці без роботи. У церкві стоїть спокійно, та все одно чимось постійно зайнятий: то розглядає навколишніх, то обтирає порошинки з куртки, то просто барабанить пальцями по книжці. І весь час з нетерпінням чекає закінчення служби, хоч взагалі-то любить ходити до церкви. І це – в п'ятнадцять років (цілком поважний вік)! А бачили б ви Юрка десять літ тому! Батьки по черзі ходили з ним по подвір'ю церкви, бо інакше він не давав нікому навколо себе послухати Літургії. Добре, що це давно минуло! Тепер Юркові так само важко вистояти Літургію, та він уже навчився стримувати себе. При цьому Юрко чудово вчиться в школі і займається музикою та баскетболом.

Молодший Сергійко зовсім не схожий на брата. Усю Літургію від початку до кінця він сумирно стоїть біля батьків. І, хоч йому буває дуже нудно, хлопчик все одно поводить себе дуже тихо. Коли ж Літургія закінчується трохи пізніше, Сергійко може попросити у мами молитвеник і трошки його порозглядати. А Сергійкові ж лише п'ять років! Він, як і Юрко, розумний і кмітливий, хоча більше полюбляє не рухливі, а настільні ігри.

Чому ж вони такі різні? Хіба їх не однаково виховували? Хіба батьки у них не ті самі? Ні, просто вони різні за типом темпераменту: Юрко – типовий холерик, Сергійко – флегматик. Вони такими народилися, і з цим нічого не вдієш. Втім, психологи твердять, що «поганих» типів темпераменту не існує. Кожен тип має свої слабкі і сильні сторони.

Холерики, наприклад, діють швидко і рішуче, зате можуть чинити необдумані дії.

Меланхоліки завжди чимось засмучені, зате вони ніколи не впадають в ейфорію.

Флегматики спокійні і розважливі, проте дуже вже неемоційні.

Сангвініки – трохи легковажні, проте веселі і товариські.

Хто не вірить вчення про темпераменти, нехай загляне в Святе Письмо та порівняє запальну вдачу апостола Петра і лагідність апостола Івана. Обидва вони ходили разом з Ісусом, обидва стали згодом справжніми благовісниками, послідовниками Господа. Та все ж один залишився запальним і жагучим, інший – тихим і мовчазним.

Виховувати і вчити пристойно поводитись у храмі потрібно, звичайно, кожному дитині. Та будьте готові, що зберігати спокій легше вдасться флегматикові чи меланхоліку. А от для сангвініка чи холерика вистояти чи навіть висидіти Літургію – справжній подвиг.

Що ж робити батькам непосидючої дитини? Можна спробувати трохи її розважити: наприклад, купити нову іграшку і дати тихенько погратися в храмі. Можна дати в руки барвисті християнські книжечки, попередивши, що вголос читати будете їх тільки вдома. Можна трохи пройтися навколо церкви, але потім знову повернутися в приміщення. Ні в якому разі не давайте в церкві дитині жуйок і цукерок: це вже просто невиховано.

Коли ж ситуація просто-таки виходить з-під контролю і малюка нічим не можливо вгамувати, знадобляться екстремальні заходи. Просто без зайвих слів і вмовлянь виведіть (або й винесіть) бешкетника надвір, а вже там використайте найсерйозніші важелі впливу. У кожного батька ці важелі індивідуальні. Комусь вистачить кілька «ласкавих» слів, іншому потрібно буде щось вагомніше. Потім дайте малюкові виплакаться, обійміть і разом повертайтеся до церкви. Все це має відбутися спокійно і впевнено, без істерик і агресії.

Бажаємо вам, щоб ваші діти приносили вам лише позитивні емоції!

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ Януша Корчака для батьків

- **Не чекай**, що твоя дитина буде такою, як ти, або таким, як ти хочеш. Допоможи йому стати собою.
- **Не вимагай** від дитини плати за все, що ти для нього робиш. Ти дав йому життя, він дасть життя іншому, той - третьому. Це і є безповоротний закон вдячності.